
THE DAY
THE DAM
BROKE

DERWAZE 10

Roja ku Bend Şikest

Kes nizane wê kîjan roj be.

Ev rastiya yekem e.

Em dikarin plansazî bikin.

Em dikarin pêşbîn bikin.

Em dikarin sîstem, stratejî, parastin û tedarikan ava bikin.

Em dikarin xwe qanih bikin ku ezmûn cureyekî parêzbûnê ye.

Lê her tim rojek tê ku tiştek dişkê.

Carinan kesek e.

Carinan xeyalek.

Carinan projeyek.

Carinan laş.

Carinan têkiliyek.

Carinan bêgumaniyek ku me dihesiband qet nalerize.

Tiştê ku wê rojê ewqas taybet dike ew e ku, hema hema her tim, em wê tenê paşê nas dikin.

Dema ku diqewime, wek bûyerekê xuya dike.

Paşê em fêm dikin ku ew sînorek bû.

Roja min jî hebû.

Belkî ji yekê zêdetir.

Ji ber ku jiyan di belavkirina şikestinan de comerd e.

Ew temenê te napirse.

Ew rola te napirse.

Ew hesabê te yê bankê napirse.

Ew jînenîgariya te napirse.

Ew tenê li derî dixe.

Ez hestekê diyar tînim bîra xwe.

Ne êş.

Ne tirs.

Matmayîn.

Matmayîna vedîtina wê yekê ku dîmena jiyanekê çiqas zû dikare biguhere.

Rojekê her tişt sabît xuya dike.

Roja din sabîtî dibe bîranînek.

Û tu xwe dibînî ku li kavilên tiştekî dinêrî ku te mayînde dihesiband.

Di wê kêliyê de ye ku tu yek ji xeyalên mezin ên hebûnê vedibînî.

Em difikirin ku em ji bo tiştê ku winda dikin êş dikişînin.

Pir caran em ji bo tiştê ku me bawer dikir herheyî ye êş dikişînin.

Windabûn bûyerekê hildiweşîne.

Xeyalşikestin baweriyekê hildiweşîne.

Û rehên baweriyan kûr in.

Dema ku tiştek bi rastî dişkê, tevgera yekem çêkirin e.

Ev mirovî ye.

Em yekser li çareyekê digerin.

Li ravekirinekê.

Li dermanekê.

Li kesekî ku em sûcdar bikin.

Her tişt ji qebûlkirina wê yekê çêtir e ku hin tişt nikarin bi forma xwe ya orîjînal ji nû ve werin avakirin.

Min jî ew şer kir.

Wek her kesî.

Şerê li dijî rastiya diyar.

Ji ber ku rastiya diyar hov e.

Ew danûstandinê nake.

Ew teselî nade.

Ew heye.

Û ew qas.

Kêlî hene ku tê de jiyan wext nade te ku tu xwe amade bikî.

Ew te dehf dide nav veguherînê.

Çi tu bixwazî, çi nexwazî.

Li wir tu vedibînî ku tu kî yî.

Ne dema ku her tişt dixebite.

Dema ku tiştek êdî naxebite.

Ne dema ku tu distînî.

Dema ku tu winda dikî.

Ne dema ku tu ava dikî.

Dema ku tu li hilweşîna beşekê ji avahiyê temaşe dikî.

Gelek kes berxwedanê wek taybetmendiyeke lehengane xeyal dikin.

Min her tim ew cuda dît.

Berxwedan ne hêz e.

Ew xweguncandin e.

Hêz dibêje:

“Ez ê xwe ragirim.”

Berxwedan dibêje:

“Ez ê xwe biguherînim.”

Û cudahî pir mezin e.

Ji ber ku hin bahoz hene ku meriv nikare bi ser wan bikeve.

Meriv tenê dikare di nav wan re derbas bibe.

Di dirêjahiya jiyana xwe de ez rastî kesan hatim ku ji min pir zêdetir winda kiribûn.

Kesên ku dîtibûn dinyayên tevahî çawa hilweşiyan.

Malbat.

Tenduristî.

Ewlehî.

Kesên ezîz.

Dema ku min li wan dinêrî, ez fêrî derseke bingehîn bûm.

Êş ne mecbûrî mirovekî hildiweşîne.

Pir caran ew wêneyê ku wî kesî ji xwe çêkiribû hildiweşîne.

Û ev hilweşandineke pir cuda ye.

Dema ku êş tê, ew me neçar dike ku em bêyî maskan xwe nîşan bidin.

Bêyî unvanan.

Bêyî rolan.

Bêyî parastinan.

Tenê em.

Û tiştê ku dimîne.

Di destpêkê de ev rûtbûn mirov ditirsîne.

Paşê dibe şêweyek ji rastiyê.

Ji ber ku em di dawiyê de dev ji rol lîstinê berdidin.

Ez qonaxeke jiyana xwe tînim bîra xwe ku tê de her tiştê ku min girîng dihesiband di heman demê de dixuya ku dilerize.

Ew ne krîzeke yekane bû.

Ew hevgihîştinek bû.

Mîna ku qederê biryar dabû ku hemû pirsan di heman kêliyê de pêşkêş bike.

Ew werzeke dijwar bû.

Lê îro ez ê wê jê nebim.

Ji ber sedemeke sade.

Wê nîşanî min da ka çi rastîn bû.

Dema ku xaniyek dişewite, tu ne tenê tiştê ku xera dibe winda dikî.

Tu her weha tiştê ku li hember agir li ber xwe dide jî vedibînî.

Krîz xwedî vê fonksiyonê ne.

Ew esasî ji zêdeyî vediqetînin.

Bi hûrbîniyeke hema hema hovane.

Kesên ku navendî xuya dikirin bêwate dibin.

Kesên ku li kêlekê xuya dikirin dibin kesên ku meriv nikare bêyî wan bike.

Xwestekên ku pir mezin xuya dikirin ji nişka ve wateya xwe winda dikin.

Tiştên piçûk nirxekî bêsînor digirin.

Hemêzek.

Telefonek.

Amadebûnek.

Peyveke samîmî.

Jiyan bêyî ku razîbûna me bipirse rêza girîngiyan ji nû ve saz dike.

Û belkî wisa rast e.

Ji ber ku piraniya tiştên ku em bi rastî hîn dibin ji wan şikestinan tên dinê.

Ne ji berdewamiyê.

Ji qutbûnê.

Dema ku ez li paş dinêrim, ez fêm dikim ku roja ku her tişt şikest ne roja ku her tişt xelas bû jî bû.

Ew roja ku tiştekî cuda dest pê kir bû.

Lê min ev rastî yekser fêm nekir.

Min ew paşê fêm kir.

Gelek paşê.

Dema ku kavilan jixwe dest pê kiribû bibin bingeh.

Dema ku birînan jixwe dest pê kiribû bibin şop.

Dema ku tirsê cih ji têgihîştinê re vala kiribû.

Pirsek heye ku dem ji her mirovekî dike.

Zû an dereng.

Ew ne li ser serkeftinê ye.

Ne li ser pereyan e.

Ne li ser navûdeng e.

Pirs pir sadetir e.

“Dema ku tiştek dişkê tu çi dikî?”

Hin radiwestin.

Hin xwe vedişêrin.

Hin dinyayê sûcdar dikin.

Hin fêr dibin.

Min hewl da ku fêr bibim.

Ne her tim baş.

Ne her tim zû.

Lê têra ku tiştekî fêm bikim.

Şikestin ne dawiya çîrokê ye.

Ew dawiya xeyala berê ye.

Û di navbera her duyan de cudahiyeke pir mezin heye.

Ji ber ku her cara ku tiştek dişkê, tiştek jî eşkere dibe.

Karakter.

Têkilî.

Rastî.

Ya esasî.

Û dema ku toz di dawiyê de dadikeve, dema ku deng êdî hewayê tije nake, dema ku êş dengê xwe yê herî êrîşkar winda dike, pirseke bêdeng dimîne.

Ne:

“Çima ev qewimî?”

Lê:

“Ez piştre bûm kî?”

Ji wê pirsê ye ku beşa bê tê dinê.

Ji ber ku roja ku her tişt şikest ne tenê tiştek hilweşand.

Wê ez neçar kirim ku bibînim ka çi wê li ser piyan bimîne.